

SWY 20- Avslutande rapport

Jag har nu kommit hem efter mitt fantastiska äventyr och antar utmaningen att sammanfatta mina upplevelser i en rapport. Jag är fylld av intryck och funderingar och vill därför försöka skriva utgående från mina intryck snarare än konkreta händelser. Att komma hem är kanske det svåraste med hela resan. Vi hade alla fått höra av ex-PY's (*ex Participating Youth*, de som deltagit i de tidigare skeppen) att avsked och hemkomst är någonting fruktansvärt, men vi trodde de överdrev. Nu vet vi själva hur det är efter så många dagar tillsammans på en båt.

Livet ombord på Nippon Maru

Course Discussion

Innan avfärden lades det stor vikt på förberedelserna för kursdiskussionerna. Detta innebar att mina förväntningar inför denna aktivitet var mycket höga. Tyvärr nådde varken undervisningen eller diskussionerna dessa förväntningar. Detta berodde antagligen på språkbarriärer, ett stort antal deltagare och varierande kunskapsnivå bland deltagarna. Även om varje kurs hade en koordinator och en rådgivare var dessa inte till mycket hjälp. Min koordinator var mest stressad över tidsschemat och jag förstod ärligt talat inte ett ord vår japanske rådgivare sade under kursens gång.

De individuella presentationerna var ändå de som gav mest. Eftersom min kurs hade temat "miljö" lyfte varje deltagare fram en aktuell miljöfråga ur sin hemregion. Fokuseringen låg på klimatförändringar, utsläpp, energifrågor, biologisk mångfald och återvinning. Självpresenterade jag övergödningen och bevarandet av havets resurser i Östersjön.

Deltagarna i de andra kurserna hade liknande erfarenheter. Kurserna med temana "utbildning" och "volontärverksamhet" var dock de mest uppskattade, mycket på grund av rådgivarnas pedagogiska roll i kurserna och deras undervisningssätt. De andra kurserna hölls i "information och media", "interkulturell förståelse" samt "samhälle och ungdom".

En intressant aktivitet som vi hade var dock den simulerade FN-konferensen post-Kyoto. Här gällde det att ha kunskap om sitt lands policy vad gäller Baliförhandlingarna, klimatförändringar och utvecklingssamarbete och förhandla fram ett avtal som skulle gälla efter 2012. Det var riktigt roligt och den finska delegationen tillsammans med de andra EU-länderna (Storbritannien och Spanien) lyckades med en relativt aggressiv förhandlingsteknik få både utvecklingsländer och industrialiserade länder att gå med på vår linje vad gäller numerära mål och sanktioner utan finansiella eftergifter i fråga om utvecklingssamarbete, även om vi betonade att vi var beredda att ge teknisk assistans. Konferensen var definitivt höjdpunkten i miljökursen.

Club activities

Denna del av programmet var kanske bland de mest uppskattade. Här hade alla PY's möjlighet att delta i olika temaklubbar och lära sig en ny aktivitet. Som jag nämnde i den första rapporten valde jag "Mikagura", en traditionell japansk dans med solfjäder och bjällra.

liksom också de som ville lära sig spanska.

Ju mer vi dansade och ju mer jag lärde mig om symboliken bakom varje rörelse, desto mer blev jag tagen och rörd av denna rituella dans till skörde gudens ära. Dessutom är det en förträfflig motionsform. Jag hoppas kunna fortsätta dansa i framtiden, men problemet är att dansen inte heller är särskilt känd i Japan. De andra klubbaktiviteterna var också delvis inriktade på dans såsom de populära klubbarna för latinsk dans och stilla havsdans, eller olika kampsporter som kendo, karate och judo. Taiko, japanska trummor, och den japanska téeceremonin hade egna klubbar,

Group activities

För att förbättra sammanhållningen i bokstavsgrupperna hade vi tillfällen då grupperna hade tid för sig själva. Man kunde t.ex. utföra olika slags sporter eller lekar, måla sina grupp-Tshirts eller pröva på japansk kalligrafi och origami, med varierande resultat förstås. Sammanhållningen i grupperna var även den av varierande art. Vissa grupper kom väldigt nära varandra och valde att ordna sammankomster även under fritiden. Min grupp "Groovy G" åt t.ex. middag tillsammans i Oman och Indien även fast det inte var föreskrivet. Som sagt så fungerade bokstavsgrupperna som basenhet för aktiviteterna ombord och det bör nämnas att man nog hade tillfälle att lära känna medlemmarna i sin egen bokstavsgrupp bättre än de från andra grupper.

Free Discussion

De fria diskussionstillfällena var till för att diskutera olika ämnen mellan himmel och jord som deltagarna var intresserade av. På grund av att jag var sjuk missade jag det första tillfället och kan inte kommentera det men det andra gick ut på att man delade in sig i mindre grupper och diskuterade ett valfritt ämne. Här var det igen viktigt att se till språkbarriären och att låta alla komma till tals. Sedan samlades vi alla och hade möjlighet att en och en eller parvis gå upp på scen och tala ut om något som vi hade på hjärtat. Många utnyttjade denna möjlighet, inte bara för att säga sin mening utan även för att öva sig på att tala inför en stor grupp människor. Ett hett debattämne var frågan om "No touch". "No touch" myntades som uttryck men även som armrörelse i det att man korsar armarna framför ansiktet och bröstet för att sålunda signera till andra att man inte kände sig bekväm i en situation som involverade kroppskontakt. Detta var viktigt på grund av de olika kulturerna, med latinamerikanerna på ena sidan, vana vid mycket kroppskontakt och japanerna och muslimerna på andra sidan, som

på grund av religiös övertygelse eller kulturell bakgrund inte ville röra eller bli rörda på samma sätt. Japanerna har en tendens att inte kunna säga ifrån på grund av den i den japanska kulturen djupt förankrade tron att man sårar motparten med ett direkt ”nej”, medan främst de bahrainiska deltagarna nog uttryckte sig starkt om det var någon som gick över gränsen. ”No touch” blev dock till slut använt i alla situationer, som ett skämt med ett korn av allvar.

Den finländska delegationen hade inte så mycket problem med de kroppsliga uttrycken för tillgivenhet men däremot tog vi det fria diskussionstillfället i akt och införde en ”verbal no touch”. På grund av skillnader i betydelsen i språk och de varma känslor som deltagarna hyste för varandra förekom orden ”I love you” och ”we love you” ofta. Under en speciellt kärleksfull morgonsamling påstods det även att ordet ”love” är samma sak på alla språk. Vi finländare tog mikrofonen och förklarade för de andra att man verken på finska eller svenska kan använda översättningen av ”love” såsom den används på båten. Det kändes bra att säga detta, eftersom flera av oss hamnat i situationer då vi inte vetat vad vi skulle svara på ”I love you”. För japaniskan är det inget problem eftersom de inte skiljer på ”like” och ”love”. Men från denna stund så ”älskade” alla delegationer varandra utom den finländska, som ”bara” blev ”omtyckta” och ”tyckte om” de andra. Sådana här detaljer kan tänkas vara petitesseer, men när det kommer till dagligt umgänge med andra kulturer spelar det en stor roll.

UN Seminars

Med från FN universitetet och programmet för miljö och hållbar utveckling hade vi Dr. Srikantha Herath. Han höll två officiella FN-seminar som vi hade förberett oss inför. Det första handlade om mänsklig säkerhet (human security) och milleniemålen. Det blev dock en besvikelse eftersom alla delegationer hade förberett ett ämne från sina hemland att diskutera ur ett mänsklig säkerhetsperspektiv. Den finländska delegationen var beredd att diskutera mäns våld mot kvinnor i Finland, men detta skedde aldrig och vi fick inget svar på varför. Det här är ett bra exempel på missförstånd och oklarheter inom organisationen som blev frustrerande. Dr. Herath höll en grundläggande föreläsning om milleniemålen vilken kändes överflödigt eftersom vi redan blivit tillsagda att förbereda oss inom ämnet och sålunda skulle kunnat vara beredda på något mera djupgående. Vi röstade också på en slags prioritetsordning för milleniemålen sett ur SWY 20:s synpunkt, vilket jag tyckte var onödigt då de flesta målen beror av varandra och hänger samman. Det visade sig att SWY20 värdesätter utbildningsmålet högt. Nästa session handlade om klimatförändringar och var betydligt bättre, dels för att deltagarnas kunskap om klimatförändringar var hög och dels för att Dr Herath hade mycket att säga om detta. Vi fick lära oss att man tidigare talat om lindring av klimatförändringar (mitigation) medan man nu är tvungen att tala om anpassning till klimtförändringar (adaptation) och vidta åtgärder ur detta perspektiv. De påföljande diskussionerna i grupp var givande och många anpassningsförslag framlades. Det intressanta är just det att vi kommer från så många länder som drabbas väldigt olika av klimatförändringarna. Finland kommer inte att drabbas lika hårt men för Bahrain är det t.ex. av största vikt att reglera vattenkonsumtionen och för Brasilien är det viktigt att sprida kunskap om organiskt lantbruk, med betoning på en mångfald av arter som man odlar tillsammans.

PY Seminars

Vi hade specifika dagar som var dedikerade till PY's egna seminarier. Dessa var av varierande grad och ämnen. Det kunde handla om allt från kroppsbyggnad till Bhutans lyckokoncept. Självt hade jag redan på förhand planerat in ett seminarium om minoritetsskydd och autonomi i Finland- finlandssvenskarna och Ålandsöarna, eftersom jag under resans gång verkligen kände mig som en ambassadör för Åland. Seminariet samlade ett antal intresserade som ställde bra frågor, så jag var nöjd. De informella diskussionerna som tog plats under

resan kändes dock ofta som en upprepning av detta seminarium, men det var väl värt det och många tycker att vår åländska situation är mycket fascinerande. Postens pins och mina broschyrer väckte även de frågor som jag gärna besvarade.

Under det första PY seminantillfället besökte jag och min costa ricanske advokatvän Gustavo seminariet "Human rights in Tanzania", fyllda av förhoppningar. Då större delen av seminariet handlade om rösträtt och andra civila rättigheter som presenterades ur ett perspektiv som verkade vara starkt regeringspåverkat blev vi dock besvikna. Måttet var rågat då en åhörare frågade om homosexuellas rättigheter i

Tanzania och svaret som levererades under fnissningar blev att "Nej, vi har inga homosexuella i Tanzania, därför är detta inte ett problem för oss". Då beslöt Gustavo och jag att det behövdes ett till seminarium om mänskliga rättigheter för att vi ville nå fram med vår syn på saken. Resultatet blev "Universal and regional systems for human rights protection- the case of the Americas and Europe", vilket passade bra då den inter-amerikanska domstolen för mänskliga rättigheter som bekant finns i San José, Costa Rica. Även detta seminarium var välbesökt och gav upphov till intressant och välbehövd diskussion.

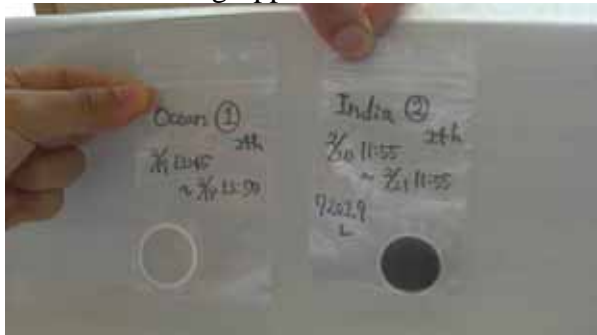
Den finländska delegationen såg även till att de andra deltagarna informerades om samerna som ursprungsfolk i Norden, EU, finsk musik utöver metal, Pentti Linkolas ekofilosofi samt möjligheter att studera i Europa.

Voluntary activities

Det allra mest givande under programmets gång var dock de frivilliga aktiviteterna som uppstod spontant från deltagarnas idéer och intressen. Tyvärr var dock tiden knapp för att utföra dessa aktiviteter och sålunda kunde man finna deltagare som engagerade sig i olika diskussioner och sporter under dygnets mest konstiga tidpunkter. Sömn är definitivt något som är överskattat, det räcker med 4 h per natt i snitt.

Två aktiviteter som definitivt gjorde min vistelse på båten mer givande var Nippon Maru think tank- ett forum för mer akademiska diskussioner om ämnen som religion, Irak-kriget, regionalism, utvecklingssamarbete, vattenbrist och mycket mer. Diskussionerna var ofta livliga och välbesökta och drog ut flera timmar. De visade verkligen att kompetensen bland deltagarna var hög.

En annan av mig uppskattad aktivitet "Team Eco-ship". Initiativtagare var Koji som studerar

luftföroreningar och är en riktig miljövän. Detta team mätte och jämförde förekomsten av *black carbon* i luften i bl.a. Indien och ute på havet. Vi gjorde även miljörekommendationer till alla PY för livet på Nippon Maru och sammanställde ett

dokument med rekommendationer för SWY21 nästa år, där jag bl.a. framförde min kritik mot de färgglada banden som kastas från båten vid varje avfärd (d.v.s. tre gånger under SWY20).

Den finska delegationen hade även tagit med innebandyklubbor och bollar, vilket blev en mycket uppskattad nattaktivitet. Vi spelade ute på däck, vilket var ganska svårt då det blåste och gungade och bollarna lätt flög till havs, men i hamn i Indien gick det lite bättre. Många av de andra PY's fattade snabbt hur man spelar och blev riktigt duktiga. Vi hade även World Cup i fotboll, tre bollar flög till havs. Det var första gången som Finland fick delta i World Cup så vi var nöjda av att bara delta även om vi blev utslagna

efter första matchen...

Jag testade även "Batuka" som är en spansk blandning av aerobics och salsa, mycket underhållande. Andra frivilliga aktiviteter var t.ex. japanska och finskaundervisning, *Ship Idol* för våra mer eller mindre duktiga sångfåglar samt välgörenhetsauktioner. Till auktionerna donerade varje delegation föremål som vi alla fick bjuda på och köpa på auktion. Pengarna som vi samlade in gick till en organisation som några av oss besökte i Indien.

Free time

Lite fritid hade vi dock, efter lunch och före samt efter middagen. Efter lunch kunde man sola sig på däck, det fanns en pool med havsvatten och solstolar. Vädret runt indiska oceanen var för det mesta väldigt varmt. Före middagen kunde man ta sig ännu ett dopp, medan man efter middagen oftast gick till "grand bath"- det fanns även ett sällskap som kallade sig G.B.A.D-Grand Bath After Dinner. Som finländare behövde man alltså inte sakna bastun!

National presentations

På kvällarna var det oftast dags för de olika delegationerna att presentera sig och sitt land i tur och ordning. Presentationerna var mycket kreativa och bestod av många kulturyttringar såsom dans och sång. De presentationer som imponerade på mig var Japans, Costa Ricas, USA:s och Nya Zeelands. Dessa delegationer hade övat mycket och förberett sig väl. Det är svårt att beskriva allt om presentationerna så jag gör det med bilder istället.

Japansk traditionell dans

En annan japansk traditionell dans- mycket ansträngande

Solomon flickorna dansar

Spansk flamenco

Den finska presentationen handlade om jultomten och Suomi neito som färdades genom Finland

De tog bl.a. båten till Åland där det firades midsommar...

...och lyssnade till samiska historier i Lappland

Costa Ricansk folkdans

Bahrainiskt bröllop

En maorikrigare och maoridans från Nya Zeeland

Den omska delegationen

Party

Efter de nationella presentationerna på kvällarna var det oftast dags för nationella eller regionala partyn, såsom *Fiesta Latina*, *Indian Night*, *Arabian Night*, *Brazil party*, *Costa Rica*

Night, *Japan Night*, *Oceania party* och så vidare. Dessa fester var välbesökta trots utmattande program på dagarna, det dansades mycket salsa, merenge, cumbia men också Stilla havs- och japanska danser. Det handlade dock inte bara om dans, utan det var också ett extra tillfälle för landet eller regionen ifråga att presentera sin kultur, sina traditioner och sin mat i den mån det var möjligt. P.g.a. de religiösa restriktionerna fick muslimerna inte närvara där det dracks alkohol- en regel som dock inte alla islamiska troende följer- men speciellt för de bahrainiska kvinnorna var festerna

ibland lite uteslutande eftersom de inte heller får dansa i mäns närvaro. Därför höll araberna ofta *Tea Partys*, vilka även de var mycket uppskattade. Jag har hållt i mig många lite kryddigt arabiskt té under vistelsen ombord! En kväll ordnade de bahrainiska tjejerna dock "*Ladies Night*" så att de skulle kunna dansa ostört med oss andra tjejer. De bahrainiska killarna vakade likt *bodyguards* ingången till salen där vi hade festen, och dörrar och fönster var fördragna med gardiner. Det var första gången som jag såg tjejerna utan *hijab*, huvudduk och dessutom dansades med korta kjolar och urringningar! Det var nästan en chock för förvandlingen var enorm! Tjejerna är dessutom jätteduktiga på magdans vilket passar bra in med mitt stora intresse för orientalisk dans. En av de frivilliga aktiviteterna vi hade var också att tillsammans undervisa de japanska flickorna i magdansens konster, något som var mycket uppskattat. Nu fick alltså alla visa vad de gick för på det arabiska dansgolvet, utan män och alkohol. Det blev otroligt lyckat, även om vissa av killarna kände sig uteslutna. De ordnade istället en *Boys' Night*. Även om många av dem ansåg att det var orättvist respekterade de de bahrainiska flickorna. För mig är det bara underligt att man klär upp sig så mycket och dansar enbart för andra flickor. Fast

kul hade jag!

Finnarna hade också sin fest. Vi ville ha kontrast till alla vilda galna partyn och ordnade *Grey Monday- The Finnish Party*. Vi uppmanade alla att hålla sig borta, för det skulle ju bara bli tråkigt ändå. Om de mot förmodan ville komma, skulle de klä sig i mörka kläder och inte förvänta sig någonting. Såklart blev alla nyfikna och partyt blev en succé. Vi hade bl.a. *Eukonkanto* (bär din grannes feta fru på ryggen), innebandytest, gratis lotteri där alla vann åtminstone något skräp, salmiakki som alla avskyr men också annat godis och koskenkorva som vissa av japanerna inte riktigt tålde och sist men inte minst karaoke till klockan fem på natten. Ett riktigt härligt genuint finskt party alltså. Vilken succé.

Vi hade också maskerad två gånger, på avskedspartyt men också en gång före. Det handlade mest om att folk bytte folkdräkter med varandra för en kväll, men många var också väldigt kreativa i sina utstyrlar.

Den finska delegationen på maskerad....

Jag och min härliga japanska bästis Ran bytte Finströms folkdräkt och japansk *Yukata* med varandra.

Den amerikanska festen hade temat *High School Prom* och var synnerligen en av höjdpunkterna under kryssningen. För det första hade det byggts upp en väldig nervositet ifråga om vem man skulle gå med. Problemet bestod i att vi var ungefär 2/3 tjejer på kryssningen och inte så många killar. Det löste sig med att många gick i kompisgrupp. För det andra blev balen uppskjuten en gång på grund av riktigt hårt väder då det inte passar att springa omkring i höga klackar och fina klänningen på grund av den häftigt gungande båten. Detta resulterade i att vi fick lov att gå på bal efter avskedsfesten, alltså den nästsista kvällen ombord. Många befarade att detta skulle resultera i tårar och allmän olust, men så skedde inte (tårarna kom istället i mängder sista dagen). Nej, denna kväll var ännu fylld av ett magiskt lyckoskimmer, mycket skönhet i form av klänningar, smink och frisyrer, mycket fotograferande men framför allt mycket skratt och dans. Det var en väldigt lyckad kväll, ett minne för livet, precis som en riktig *prom*.

Vackra japanska damer, samt en från Costa Rica på *American Prom Night*

Jag var en av de lyckliga få som lyckades skaffa mig en av de eftertraktade kavaljererna för kvällen, vilken tur!

Ports of Call och Singapore

Ports of Call var egentligen bara Indien och Oman. I Singapore stannade vi bara över dagen för att tanka och fylla på vatten på ditvägen och på hemvägen. Det var egentligen bara där som vi hade några timmar fritid att gå på egen hand och shoppa, ringa och använda internet. Singapore är dock rätt fascinerande på grund av att det är en sådan smältdegel av kulturer- det finns Little India, Chinatown och Arab Street, samt den lyxiga västerländska shoppinggatan Orchard Street. Det är extremt rent eftersom man får böter om man skräpar ner och man kan endast köpa tuggummi från apoteket. Det finns också Sentosa island, som är ett fruktansvärt artificiellt turistcentra men efter 40 dagar på en båt är även det en slags befrielse, och jag passade på att springa runt på egen hand eller i mindre grupper. Det var en skön och behövlig avkoppling från livet på båten, även om det bara varade några timmar.

De riktiga upplevelserna hade vi dock i Oman och Indien, två länder som starkt kontrasterar varandra. Indien som världens största demokrati och sultanatet Oman som en i praktiken autokratiskt styrd stat är i stort sett varandras motsatser. En bild av en gata i Oman och en i Indien ger verkligen en intressant tankeställare. Det finns fördelar och nackdelar med allt, men just att komma till Indien efter en vistelse i Oman väckte många funderingar hos mig. En första anblick på Oman gav intrycket av ett mycket välordnat och utvecklat samhälle. Gatorna och husen var rena och välmålade, det fanns en stark betoning på estetik i omgivningarna och vi såg i princip ingen fattigdom men däremot extrem rikedom. Det är dock ett faktum att Oman har utvecklats snabbt de senaste årtiondena och har mycket att tacka sin största exportvara, oljan. Om man jämför denna gatubild med Indiens gatubild får man nästan en chock. Myllret av människor och fordon, oljudet, lukten och fattigdomen är slående. Mina tidigare erfarenheter från utvecklingsländer har varit i Latinamerika och där har jag ofta sett en klyfta mellan rika och fattiga. I Indien såg jag bara fattigdom. I Indien finns många av

världens rikaste människor, men ändå är fattigdomen så övervägande att enbart den är synlig, åtminstone i Chennai (Madras). Detta är alltså första intrycket av de två länderna. Vid en närmare anblick inser man snart att Indien är ett fritt land och Oman ett toppstyrt land. Med kursdiskussionsgruppen miljö besökte vi Omans första miljö NGO: The Environmental Society of Oman. Icke- regeringsorganisationer är sällsynta i Oman och föreningen har fått kämpa hårt för sin verksamhet. Nu har det dock kommit en reglering för NGO's i Oman och klimatet för sådana organisationer är mildare än tidigare. Ändå kan man inte säga att föreningen är helt oberoende regeringen- den är både finansierad och kontrollerad av regeringen (d.v.s. sultanen, som lyckligtvis är miljövän) vilket naturligtvis begränsar föreningens rörelsefrihet. I Indien däremot, blomstrar gräsrotsinitiativ och organisationsklimatet. Det är så den indiska fattigdomen ska botas, med små lokala organisationer runt om i miljardlandet, små organisationer som erbjuder mikrolån till kvinnor och egenföretagare. I Indien besökte vi med miljögruppen MSSRF, ett forskningsinstitut som just jobbade med ett antropocentriskt synsätt på miljö- utgående från människan. Det som överraskade mig positivt var att de betonade urinvånarnas traditionella kunskap så mycket, inte bara i institutet men också på den nationella nivån genom ny lagstiftning som bl.a. implementerar konventionen om biologisk mångfald.

Kontrasten var alltså Omans städade intryck och Indiens avfallskaos. I Oman har man dock inte börjat med källsortering eller återvinning ännu. Miljöföreningen i Oman berättade för oss att man inlett ett projekt i grundskolorna för att återvinna papper för att den vägen skapa en grund för mer återvinning- problemet är bara att Oman inte har återvinningscentraler, så pappret skeppas utomlands för återvinning. Och vart skeppas det då? Jo, till Indien! Som om Indien skulle ha för lite avfall att ta hand om... Sanningen är dock att Indien har bättre möjligheter att återvinna än Oman även om det inte ser ut så på gatan. Trots det är situationen nu hållbar- Indien är ett av de länder dit många industrialiserade nationer skickar sitt elektroniska avfall som sorteras och plockas i bitar av de fattiga arbetarna. Detta avfall innehåller ofta innehåller giftiga komponenter som arbetarna naturligtvis fysiskt påverkas av. Ännu en mänsklig miljöaspekt som tål att tänkas på då vi köper ny elektronik här i västvärlden.

Det är svårt att skriva om allt vad vi gjorde och upplevde i Oman och Indien. Vi hade dock inte tillräckligt med fritid för shopping och upptäckter på egen hand, speciellt inte i Oman. Fast det planerade programmet var i stort till förnöjelse. Jag vill illustrera detta med bilder, men en sak vill jag nämna som en av de allra mest intrycksfyllda under resan- besöket i en indisk by där vi fick titta på hur lokalbefolkningen bodde och barnen i grundskolan uppträdde för oss. Jag har aldrig sett en sådan fattigdom förut i mitt liv, en sådan smuts, men inte heller sådana leenden och en sådan stolthet som den som mötte oss i byn Katrampakkam. En upplevelse som etsat sig fat på min näthinna och inspirerar mig varje dag.

Interaktion med den lokala ungdomen (endast män) på stranden i Oman

En omansk kvinna vid Niezwa fort...nej det är jag!

Kissnödig? Här är damernas!

Kamelträff på Muskat festival, en festival som visade upp både den traditionella omanska kulturen men också den västerländska influensen i landet

Den speciella omska kvinnomasken

Huvudbonaden för män är även specifik för Oman. Här använder de inte den vanliga huvudbonaden vi är vana att se på arabiska mäns huvud.

Ur den botaniska trädgården vi besökte i samband med miljögruppens institutionella besök i Chennai.

Rajiv Gandhi National Institute for Youth Development välkomnade oss i Indien och bjöd på diskussioner om globala frågor, kulturell dans och lunch.

Det är inte ovanligt att se indiska män gå hand i hand, det är enbart ett uttryck för god vänskap.

World Heritage: Mahabalipuram

Kvinnorna tvättar kläder i Katrampakkam

Så smutsigt och förorenat vid stranden till en av byns 21 sjöar, men ack så glada och välkomnande barn!

Avslutning

Jag skrev denna rapport eftersom jag ville dela med mig av mina underbara erfarenheter. Jag är djupt tacksam för att jag fick möjligheten att ta del av denna fantastiska resa och uppleva nya kulturer samtidigt som jag delade med mig av min egen. Jag kommer att aktivera mig i *SWY Alumni Association* och hålla kontakten med min nya SWY familj. Tack till Marja – Leena och de andra på Fredis som dels fick mig att ansöka och dels varit den organisation som jag representerade på resan. Tack också till familj och vänner som har intresserat sig för mina upplevelser och skrivit brev och e-mail som jag kunnat läsa i mån av möjlighet (iallafall i efterhand). Tack till Misan som skjutsade mig till Vanda flygplats den 14 januari. Tack till Anni Jansson som lånade ut folkdräkten. Tack till Posten, Ålandsbanken, Mariehamns Stad, Ålandstidningen, Viking Line, Ålands Fredsinstitut och Landskapsregeringen som bidrog med sponsorgåvor. Tack till pappa som hjälpte mig att skicka iväg sponsorgåvorna till Helsingfors. Och sist men inte minst, tack till dig som orkat läsa så här långt! Det finns oändligt mer att berätta. Om någon vill veta mer, skriv då ett mail på petra@peace.ax, eller gå in på SWYAA Finland www.swyfinland.fi. Min önskan är att nästa gång Finland blir inbjudet till detta program ska även då en ålänning vara bland deltagarna!

Här får kaptenen på Nippon Maru ta del av Ålands maritima historia och en hälsning från Ålands landskapsregering.

